

21 січня / 12 лютого р. 1902.

Катеринодар

Ой, даруйте мені,שוביך та дорогий ку-
шаньку, що запізно відновідаю на Ваш
сердешний лист. Я знов тїлово жарує
на ірорасмицю і ой се, змушений жаро-
во, думаво навінь тїкайти до Каранова.
Десь по 20 ^{ми} лютого ст. ст. і вирушу.
Тричина мовчаня, як бачите, відна
цварн і ірораченя.

Давно все, десь навінь буржувих
сїт збіло відшоді, як я з Вами поіро-
щав се і за все шїй час я не маю шпр-
ших відомостей про Вас, про Ваше,
так цікаве для мене, життя. Сподіює
Вам за сїй ширій шет! Бачу, що
шмало земн і ірород шїало се в Вашій
шїтєвій драмі і що навінь по токі-
село не адміншав на краю ті шїа-

117

Dr. Koryntskiy et na prave korbom
— Dr. Koryntskiy et na prave korbom
Dr. Koryntskiy et na prave korbom

вими, з котрими Ви немаєте нічого баром.

Обставили не радимі... Єв, ніколи не
квофав і їх гарними! Вони і передше
гальмували Вашу енергію, хоч се рід
не легко, але тепер, бачу, єдином Вашим
всеснаповненим... Сурми і сурми...

Ща що б там не було, не сморчу і їмкати
віри, щоб Ви дійшли до резітату, оше-
тими руки... Нї. Колись і ратійш ви-
ривавсь у Вас такі мутні як:

„ Як він в Єрмі, а так і день за днем
Війні пучу дідський до краю дотавно;
Асмав новимши славомов огнем,
Тва Єрмо бученуть ємні вше криваво...”

а про те ставало ємні так будвати, що
ємні дивував єх на Вас дивувавсь.

Тамітаре - „перевури ми паміцину,
перевудемо и конетитучи”!

Тоді, про се. І ніколи не був дурдомом -
смадином, легко очаровував єх, та єрмо-
розчаровував єх і казского разу брагив
ємні, енергію, невмість свої рани в зривді
Амне такі маде єх Ви, а власне найбільш

Ви підбадьорювали в мене дух — не хочу
і не маю зневіритись в Вас, в Ваші
силах, а все буду вірити в мою свободу
духового, цілого організму, який навіки
сидить в своїй пам'яті, в своїй серці!
Раджу і Вам: вірніше в море!

Дозвольте Вам за поезію. Екі ваші
гарні, ай, екі гарні! „Не вийдете по шість
небофсат!“ Ой, вийдете, вийдете і каруба-
ти мене своїм сіваним!

За послання особливо Вам дяка. Воно
енергичне, сміливе і чесне, але... Ви певно
догадувались, що без свого „але“ я не міг обій-
тись. Все ці вимого, які Ви ставите по-
гани, — сміливо і а. Градайте, хіба ж є
дурман нам інакше? До якого бого і ще
градава від поета мармурового абеля, орди-
нальності і сиравської поетичної форми
я не хочу випрохочено забиватись в ітикий галив
свого серця, а хочу бути менше цілком чинливим
Тригачура якусь цитаду, смілив з авід. Марсіма
— „Mori non timeo, vivere non cesso!“

Дев'ять і камінь а „і“ вимідав і ваша сміливість
сподобалась. Милі моє а „і“ бражки інак розумні
Як би треба ^{було} напофсиди зоволово за якусь святку
сприй, який би а був щиро відданий, а б напо-
фсид (лог мафре і викачались — за се трудно розуміти),
але чуратись фсидити — а тефс не хочу; кафре
„чуратись“ в смислі обграми чубати по... Ну, моє
а б гарно чакелав дівчину. Яка мода з свого корабля?
Ніємаї. А хіба ж є не мало права кахага? Де які
моде коруби, що не мало. Фридней! Як мало
права дурмати, так мало право кахага. Радорізму не виграю.

